

Movisol-bevægelsen i Italien på Radio Gamma 5: Italiensk folkeafstemning og LaRouches Fire Love

Milano, 2. dec., 2016 – Liliana Gorini, forkvinde for Movisol, den italienske LaRouche-organisation, blev i dag interviewet af Radio Gamma 5 om den forestående folkeafstemning om Forfatningen, søndag, den 4. dec., og om konferencen om Glass-Steagall i Alba den 12. nov. Det første spørgsmål var om *Financial Times*, som truer med, at otte italienske banker vil kollapse, hvis det bliver et 'Nej' til Renzis forfatningsreformer i folkeafstemningen. Gorini gjorde det klart, at banker kolliderer pga. deres eksponering til derivater, og ikke pga. et 'Nej'-resultat, og hun understregede, at støtten til et 'ja' kom fra spekulanter, såsom BlackRock og JPMorgan, som endda har skrevet Renzis Forfatningsreform, samt fra sådanne krigsforbrydere som Tony Blair; vælgerne bør spørge sig selv, hvorfor, og bør ikke alene stemme 'Nej', men også tilslutte sig det nye paradigme, med LaRouches Fire Love og den Nye Silkevej. »Hvis 'nej' vinder, så bliver dette det næste, nødvendige skridt«, sagde hun.

Hun citerede også general Fabio Mini om et særligt, katastrofalt aspekt af Renzis reform: at krige kan erklæres uden at spørge Parlamentet. Med hensyn til de mennesker, der stemmer 'ja', ikke, fordi de kan lide Renzi, men fordi de frygter for, hvad der vil ske, hvis hans regering falder, mindede Gorini lytterne om, hvad LaRouche plejede at sige for år tilbage om Hamlet, der »foretrak det onde, han kendte, frem for det onde, han ikke kender«. Men, fortsatte hun, »det ukendte kan snarere bringe noget godt: for eksempel Glass-Steagall, samarbejde med Rusland og Kina omkring infrastruktur

og en Marshallplan for Afrika«, som modsætning til den Europæiske Unions bankerotte politik med nedskæringer og krigsprovokationer.

Der indkom spørgsmål fra lyttere om chancerne for at få Glass-Steagall vedtaget i USA. Gorini sagde, »Vi kan ikke forlade os på Trump, som nævnte Glass-Steagall i sin kampagnes sidste uger. LaRouchePAC er fuldt ud mobiliseret til at få Glass-Steagall og LaRouches Fire Love vedtaget, og der er ganske bestemt bedre chancer nu efter valget. Mange kongresmedlemmer, der er tilhænger af Glass-Steagall, blev genvalgt med op til 81 % af stemmerne, som tilfældet var med Tulsi Gabbard eller Walter Jones. Dette viser, at den amerikanske befolkning er for lovene.«

Værten Marisa Sottovia ønskede Movisol og LaRouchePAC tillykke med deres mobilisering, »som virkelig er nøglen; det er op til folket at forandre tingene«, og hun opfordrede lyttere til at gå ind på Movisols hjemmeside. <http://movisol.org/>

Foto: Liliana Gorini, forkvinde for Movisol, taler til en forsamling i Alba (Piemonte); [se rapport her](#).

Ruslands NATO-ambassadør: NATO ikke rede til at opgive myten om »russisk trussel«

30. nov., 2016 – Alexander Grushko, Ruslands NATO-ambassadør, sagde i går, at der ikke er tegn på, at NATO er rede til at opgive sin myte om »russisk trussel« i den nærmeste fremtid.

»NATO forfølger stadig den politik, der blev besluttet under

topmøderne i Wales og Warszawa. Denne politik har til hensigt at opnå den centrale rolle i atter at sikre den euro-atlantiske sikkerhed gennem at bruge myten om den såkaldte 'russiske trussel'. Der er endnu ingen tegn på, at NATO-lande er villige til at opgive denne kurs«, sagde han.

Hvad der gør sagen værre, sagde han, er NATO's afbrydelse af samarbejde med Rusland, selv inden for områder, der har fælles interesse, såsom kontra-terrorisme.

»Hvis vi taler om at løse den nuværende krise mht. europæisk sikkerhed, så bør vore bestræbelser naturligvis især rettes mod at genoprette samarbejdet inden for fælles interesseområder«, sagde han. »NATO bør naturligvis opgive den miskrediterede politik med at begrænse Rusland og ophøre med at styrke sin østlige flanke, da disse aktiviteter ikke fremmer NATO-medlemmers sikkerhed, men tværtimod skaber nye sikkerhedsspørgsmål og sikkerhedsmæssige udfordringer«, sagde den russiske ambassadør. »NATO har i realiteten forsøgt at påtvinge os et sikkerhedssystem fra koldkrigsæraen.«

Synlige udtryk for det, Grushko talte om, fortsætter i form af igangværende NATO-øvelser, der som mål har angivelig »russisk aggression«. I det nordlige Norge foregår der en øvelse med deltagelse af det amerikanske marineinfanteri og det norske militær, for at træne i, hvordan man skal imødegå et scenarie »à la Krim«. CNN siger i sin dækning intet om, hvor tæt marineinfanteristerne, med deres Abrams-tanks, kommer til Norges grænse med Rusland, men det kan ikke være langt væk, eftersom de rapporterer om diskussioner med norske grænsevagter, der kan se over til russisk territorium. Og man mener, at russerne overvåger øvelsen intenst.

»Det norske politi undersøger flere end 10 observationer af uidentificerede droner, som man har set observere den amerikanske og norske manøvre«, rapporterer CNN.

I Litauen har NATO-øvelsen 'Iron Sword' (jernsværd) været i

gang siden den 20. nov., med 4.000 tropper fra 11 NATO-medlemslande, inklusive alle de tre baltiske stater, såvel som også USA, UK, Tyskland, Canada, Polen, Rumænien, Slovenien og Luxembourg. Scenarierne omfatter offensive og defensive operationer imod et simuleret angreb på to litauiske træningsområder, af hvilke det ene ligger inden for 10 km fra den russiske grænse.

Og, på trods af det nylige valg af en ny præsident i Moldova, der ønsker bedre relationer med Rusland, har NATO til hensigt at åbne et forbindelseskantor dér. NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg sagde, at forbindelseskantoret i Chişinău var et vigtigt, politisk og praktisk skridt for, at NATO kunne styrke og bedre støtte regeringens reformbestræbelser.

»Dette er et lille, civilt kontor, ikke en militærbase«, sagde han efter forhandlinger i NATO-hovedkvarteret i Bruxelles med den moldoviske premierminister, Pavel Filip.

EU-parlamentsmedlem Zanni anmoder EU-kommissionen og Mogherini om at undersøge det ukrainske Azovs lukning af Vitrenkos partikontor

29. nov., 2016 – Følgende skriftlige forespørgsel til EU-kommissionens vicepræsident og EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, Federica

Mogherini, blev indgivet den 28. nov. af medlem af det Europæiske Parlament, Marco Zanni (M5S, Italien):

»Den 28. okt. beslaglagde den ukrainske regerings sikkerhedsstyrker, sammen med Azov-bataljonen, illegalt Siver Ukraina LLC's kontorer. Denne bygning har været hjemsted for kontoret for Ukraines Socialistiske Progressive Parti (PSPU) siden 2005, sammen med andre sammenslutninger, såsom Unionen af Eurasiske Folk, Forsamlingen af Ortodokse Kvinder i Ukraine og PSPU-avisen. Det ukrainske politi beslaglagde bygningen og overlod det sluttelig til SBU [Ukrainsk Sikkerhedstjeneste] til ransagning.«

»Er vicepræsidenten/den højtstående repræsentant bekendt med denne udvikling?«

»Eftersom PSPU er det største oppositionsparti, mener vp/hr da ikke, at dette repræsenterer et alvorligt angreb på meningsfriheden og den politiske ytringsfrihed?«

[underskrevet] Marco Zanni, medlem af EU-parlamentet – Gruppen Frihedens og det Direkte Demokratis Europa.

Schiller Instituttet blev informeret om angrebet mod PSPU, der ledes af dr. Natalia Vitrenko, den 1. nov. Vitrenko, der stillede op som præsident i 1999, er den økonom, er leder PSPU, og som siden begyndelsen af 1990'erne har advaret om, at den brutale, økonomiske politik, som blev krævet af IMF, ville sætte scenen for politisk kaos og en fascistisk bevægelse i Ukraine. Azov-bataljonen er en væbnet organisation med rødder i den fascistiske bevægelse Sektor Højre, som var instrumental i det voldelige kup i februar 2014, hvor Ukraines valgte præsident Victor Janukovitj blev væltet. I år har Azov ladet sig registrere som et politisk parti, ved navn Nationalt Korps.

Dr. Vitrenkos parti er i år blevet fysisk angrebet af håndlangere fra Sektor Højre og konfronteres med regeringens forsøg på at ophæve dets status som politisk parti.

Foto: Dr. Natalia Vitrenko, leder af PSPU.

Se:

Azov og den Ukrainske Sikkerhedstjeneste (SBU) angriber de Progressive Socialisters kontor. Inkl. video-interview (russisk)

Angreb på Ukraines Vitrenko og PSPU dækket i to førende skandinaviske venstrefløjsblogs

Præsidentvalg Frankrig 2017: Jacques Cheminades kampagne fortæller Sputnik, hvorfor Fillon og Le Pen betyder blod og tårer for Frankrig

Paris, 29. nov., 2016 (Nouvelle Solidarité) – I et interview til Sputnik formulerede chefredaktør for Nouvelle Solidarité, Christine Bierre, præsidentkandidat Jacques Cheminades synspunkter om François Fillons sejr i primærvalgene, som går forud for det franske præsidentvalg i 2017. Avisen Nouvelle Solidarité er tilknyttet det politiske parti Solidarité & Progrès, som Cheminade har stiftet.[1]

De gode nyheder er, at »François Fillons udenrigspolitik ville betyde et brud med François Hollandes udenrigspolitik, som, med få undtagelser, praktisk taget har været dikteret af Obama og hans britiske allierede. Fillon, der har været en fast

deltager ved Valdai Klubbens møder, og som er favorabelt indstillet over for et sundt, næsten ukritisk samarbejde, med Vladimir Putin, har allerede meddelt, at han vil tage skridt til at ophæve sanktionerne mod Rusland og samarbejde med præsident Putin om at genoprette stabilitet i Syrien med præsident Bashar al-Assad og eliminere ISIS [Daesh]«, understregede Bierre.

De dårlige nyheder er det faktum, at, samtidig vil Fillons økonomiske politik »ikke gøre det nemt for ham at vinde«, påpegede journalisten. Sagens kerne er, at Fillon, der af Storbritanniens *Daily Telegraph* er blevet omtalt som »højrefløjens første, ægte Thatcher-leder«, går frem med radikale, økonomiske reformer. »Fillon ønsker at fjerne 500.000 offentlige stillinger under sin embedstid! Det er ikke mindre end 10 % af alle offentligt ansatte. Han vil reducere de 'sociale' omkostninger, som selskaber betaler (som dækker omkostninger vedr. arbejdsløshed, pensionering, offentlig sundhedsforsikring og social bistand, osv.) med 50 mia. euro og skrotte skatten på store formuer og 75 % 's skat på indkomster, der overstiger 1 mio. euro, samt sætte pensionsalderen op til 65 år«, påpegede Bierre. Denne barske politik vil utvivlsomt fremprovokere en voldsom forøgelse af venstrefløjskræfterne og spille i hænderne på Socialistpartiet, bemærkede hun. »Om han vil være i stand til at samle et flertal i landet for denne ultra-liberale politik med sin nuværende politik, står hen i det uvisse ... «, sagde hun.

Hvad er Fillons og hans sandsynlige rivaler, partiet Front Nationals Marine Le Pens styrkeområder og svagheder? »Deres styrke ud fra standpunktet om verdenspolitik er, at de begge ønsker fred med Rusland og et Frankrig, der genvinder sin traditionelle uafhængighed af de vestlige magter«, understreger Bierre. »Deres svaghed er, at ingen af dem har en økonomisk politik, der kan bryde Frankrig fri af det vestlige oligarki, dvs., de finansielle topmagter, der opererer ud fra

Wall Street og City of London, som definerer vestens politik, inklusive Vestens høgeattitude over for Rusland«, understregede hun.

Journalisten påpegede, at hverken Fillon eller Le Pen kræver en finansreform, der vil bringe en afslutning på den pumpning af billioner af euro ind i »for-store-til-at-lade-gå-ned«-bankerne, siden krisen i 2008. »Deutsche Bank er i realiteten bankerot, og den italienske banksektor har, iflg. den italienske regering, dårlige lån for 200-400 mia. euro«, påpegede journalisten og advarede om, at implosionen af Vestens finanssystem er lige rundt om hjørnet. »Så længe, dette ikke er løst, vil ingen nyvalgt præsident være i stand til at gøre noget som helst, fordi disse banker, ikke kan udlåne til investering og er totalt afhængige af likviditetsindsprøjtninger (kvantitativ lempelse) til billioner af euro fra den Europæiske Centralbank (ECB), månedsvis eller på årlig basis, som de udelukkende bruger til spekulation for at overleve.«

Forskellen med Cheminade

I modsætning til Fillon og Le Pen, kræver Jacques Cheminade, partiet Solidarité & Progrès' præsidentkandidat, »en streng opdeling mellem nyttige banker (indsud og kredit til økonomien) og investeringsbanker (spekulation)«, understreger hun og trækker en parallel mellem Cheminades koncept og USA's Glass/Steagall-lov. »I kølvandet på en sådan reorganisation vil vi få et presserende behov for en politik for genindustrialisering for at genstarte økonomien«, siger Cheminade, som Bierre citerer. Fillon på sin side »ønsker at ændre ECB's kurs fra sin nuværende funktion – som består i kun at bekæmpe inflation – og til at blive en bank, der fremmer investering i produktive aktiviteter. Dette er nogenlunde det samme som at forsøge at koge ny suppe på gamle ingredienser«, forklarer hun. »Hr. Fillon siger det ikke, men alt dette kræver en total revidering af diverse traktater helt tilbage til 'Maastrichttraktaten' (1992), som etablerede ECB som en

autonom bank med ét eneste ansvarsområde: at sikre valutaens stabilitet«, fortsatte den franske journalist. »ECB's statutter forbyder den udtrykkeligt at udstede lån til regeringer til investering i infrastruktur eller andre fornødenheder.«

I mellemtiden lovede Marine Le Pen, at hun vil arrangere en folkeafstemning om, hvorvidt Frankrig skal forblive i EU. »Hendes forslag til en opfølgning mangler imidlertid fuldstændigt underbygning«, mener Bierre. »[Le Pens] økonomiske og finansielle plan for præsidentvalget i 2012, som stadig gælder, foreslog at gå tilbage til den franske frank og krævede, at Banque de France udstedte, hvad der svarer til 100 mia. frank lån om året, hvoraf 90 % skulle gå til afdrag på hele den franske gæld, og kun 10 % til nye investeringsprojekter!« bemærkede den franske journalist. »I denne periode ville den samme politik med 'budgetstrenghed', som vi nu har, blive anvendt over for de franske borgere«, advarer Bierre.

Cheminade på sin side foreslår at genetablere Europas oprindelige centralbanker og vende tilbage til disses oprindelige valutaer, alt imens euroen bevares som en fællesvaluta. Han kræver, at »man forlader euroen og EU-traktaten (1992-2017) og genopbygger Europa omkring de kernestationer, der grundlagde Europa«, understregede journalisten og satte således fokus på betydningen af, at de europæiske nationer overtager kontrollen med deres monetære politik. »For at befri sig fra de vestlige, rovgriske finanscentres greb, bør Frankrig og Europa, siger hr. Cheminade, orientere sig mod BRIKS og støtte den stærke dynamik, som især Kina og Rusland har skabt i løbet af de seneste år, hvor de har skabt en ny, økonomisk verdensordens kreditinstitutioner (AIIB, Nye Udviklingsbank, Silkevejsfonden, osv.)«, understregede Bierre. »Hans fremgangsmåde er, hvis man foretager en sammenligning med russiske økonomers, baseret 'på udstedelse af statskredit til

forskning og industriel udvikling, af samme art, som den [russiske økonom] Sergej Glazjev promoverer'«, understregede den franske journalist.

[1] Partiet er en søsterorganisation til LaRouche-bevægelsen.

Ligesom Knud den Store kan oligarkerne heller ikke standse tidevandet

Leder fra LaRouchePAC, 29. november, 2016 – De revolutionære forandringer, der fejer hen over de vestlige nationer, fremprovokerer hysteri blandt de afdankede, miskrediterede nationale ledere i Europa og USA. Brexit, valgnederlaget for Obamas og Hillarys plan for krig med Rusland og Kina, Filippinernes oprør mod Obama, og den ene europæiske nation efter den anden, der afviser de anti-russiske sanktioner og dæmoniseringen af Putin – disse ting og mere endnu repræsenterer en erkendelse i hele Vesten af, at deres lederskab har været kontrolleret af finansoligarker og krigsgale neokonservative, som ikke længere kan tolereres. Imperiet er i færd med at smuldre – men 'the Lords' vil gå til yderligheder, selv til atomkrig, for at redde Imperiet, med mindre de erstattes, før det kommer dertil.

Det kommer ikke som nogen overraskelse, at briterne rejser sig til forsvar for Imperiet på den mest åbenlyse og frastødende facon. Tony Blair har, efter at Englands egen Chilcot-undersøgelse har afsløret hans ulovlige aggressionskrig i

Irak, baseret på løgne, meddelt, at han vender tilbage til politik for at redde sin døende race. En amerikansk officer, der skriver på oberst Pat Langs Sic Semper Tyrannus-blog, indfanger måske ironien bedst: »Jeg bemærker også, at, i UK har Tony Blair lettet på sit kistelåg og hjem søger atter Londons gader med den hensigt at omstøde Brexit. Ser vi et mønster her? Internationale eliter, der ikke er tilfredse med bønder på begge sider af Atlanten, der gør oprør?«

På onsdag vil det britiske parlament debattere Tony Blairs forbrydelser, en debat, som har gjort Blair-tilhængere i Labour-partiet hektiske over den yderligere afsløring af deres medskyldighed i ødelæggelsen af Sydvestasien og Europa.

Ligeledes fra UK ser tidligere, konservative regeringsminister Ken Clark hen til den ynkværdige Angela Merkel som det sidste 'store hvide håb' for Det britiske Imperium: Merkel er, skriver han, nu, da USA er blevet »tabt« til Trump, »den eneste politiker, for hvem det lykkes at holde traditionen med vestligt, liberalt demokrati i live«. Hvis det, der er sket med Vesten, skal være »vestligt, liberalt demokrati«, så er folk tydeligvis parat til at dumpe det.

Dette hysteri går så langt som til den uddøende races respons på det nederlag for terrorisme, der finder sted i Aleppo. I takt med, at Rusland og Syrien tilsammen demonstrerer, at terrorisme rent faktisk kan besejres og befolkningen befries fra barbari, reagerer de vestlige medier med rædsel og insisterer på, at Rusland og Syrien er problemet, og ikke terroristerne. Frankrig har, under det til undergang dømte Hollande-regime, endda indkaldt til et hastemøde i FN's Sikkerhedsråd, for at fordømme Syrien.

Men tidevandet kan ikke standses. Bag bølgen af fornuftig tankegang i Vesten ligger der en voksende erkendelse af, at Rusland og Kina har indført et nyt paradigme, baseret på win-win-samarbejde omkring den fysiske udvikling af nationer og områder i hele verden. På alle kontinenter afholdes der

konferencer om den Nye Silkevej, som Xi Jinping har igangsat, og som analyserer den eksisterende og potentielle infrastrukturudvikling, der forbinder nationer gennem fælles fremskridt og gennem at udveksle og være fælles om de bedste og mest kreative traditioner i deres respektive kulturer.

LaRouche-organisationen har initieret og ført kampagne for disse ideer i et halvt århundrede. Nogle mennesker godtager det pessimistiske og løgagtige synspunkt, at en relativt lille organisation ikke kan have været ansvarlig for sådanne globale forandringer – men disse mennesker forstår ikke den kraft til at ændre historiens gang, som ideer er i besiddelse af, og som er langt større end »forbindelser« til folk ved magten.[1] Sandheden afsløres gennem historiens lange buer, og verden oplever nu den tordnende lyd fra en historisk tidevandsbølge. Hvilken retning, den efterfølgende opvågning vil tage, afhænger af kraften i kreativiteten og den klassiske kultur, som verdens befolkning, og især USA's befolkning, vedtager.

Som Friedrich Schiller, frihedens digter, skrev: »Menneskeværdet er i dine hænder lagt; dets vogter vær. Med dig det synker, med dig det løftes.«

»Knud irettesætter sine hoffolk ved bølgerne«, af Alphonse-Marie-Adolphe de Neuville.

[1] »Lad alle mænd vide, hvor tom og værdiløs kongers magt er. For der er ingen anden, der er navnet værdigt, end Gud, som himmel, jord og hav adlyder.«

Således skal ifølge legenden Knud den Store have sagt, da han, for at modbevise sine smigrende hofmænds udtalelse om, at han var »så mægtig, at han kunne befale havets bølger at trække sig tilbage«, fik sin trone båret ud til havets kyst og siddende på den befalede bølgerne at trække sig tilbage, da tidevandet kom ind. Hvad de naturligvis ikke gjorde.

Grækenland vil ikke tilslutte sig den 'Kolde Krig' mod Rusland

28. nov. 2016 – I et interview med RIA Novosti sagde Dimitris Velanis, udenrigspolitisk rådgiver til den græske premierminister, Alexis Tsipras, at Grækenland ikke vil tilslutte sig en »kold krig« imod Rusland.

»Vi værdsætter den venligtsindede samarbejdspolitik, som Putin fører over for Grækenland ... Det er grunden til, at Grækenland aldrig vil gå med til at spille 'kold krig' mod Rusland«, sagde Velanis og forklarede yderligere, at ingen andre lande, især USA, havde gjort forsøg på at få Grækenland med i en anti-russisk politik, som medierne rapporterede i kølvandet på den amerikanske, 'lamme and'-præsident Barack Obamas besøg i Grækenland tidligere i november. »Med hensyn til græsk-russiske relationer og mht. disse 'forbud' fra USA, som aktivt er blevet diskuteret i medierne ... kan jeg helt ansvarligt sige, at der ikke har været nogen forsøg på at gennemføre et forbud ... Der var intet pres, og desuden intet forbud, og det bliver der heller ikke.«

Velanis, der også rådgiver Tsipras om russiske anliggender, diskuterede Grækenlands relationer med Rusland: »Vi forbereder store projekter om fælles økonomisk samarbejde inden for området skibsbyggeri og skibsreparationer på græske og russiske værfter. De pågældende foretagender vil selv meddele detaljer om dette samarbejde.«

Velanis udtrykte støtte til russernes standpunkt med at sende olietankere til Syrien for at levere forsyninger til militære

operationer og fremførte, at dette ikke udgjorde en krænkelse af sanktioner imod Syrien, som nogle vestlige lande har hævdet. Han sagde også, at Grækenland ikke overvejede et forbud mod, at sådanne skibe sejlede gennem græsk farvand eller græske havne.

»Vi forstår, at Rusland, ved at anbringe sin flåde og sit luftvåben i Syrien, naturligvis skal levere brændstof til dem«, sagde Velanis. »De behørig græske myndigheder indtager en bestemt holdning. Jeg mener, at spørgsmålet om et forbud, slet ikke er oppe til diskussion.«

Foto: Putin og Tsipras, under et nyligt møde.

Indsat foto: Dimitris Velanis.

Schiller Instituttet i Serbien: Med den Nye Silkevej vokser en ny optimistisk ånd frem i Serbien

28. nov., 2016 – Under et netop afsluttet firedages besøg i Serbien fandt Elke og Klaus Fimmen fra Schiller Instituttet i Tyskland stor åbenhed og optimisme omkring det potentiale, som Kinas Bælt-og-Vej-politik har at tilbyde dette område. Akademikere og repræsentanter for forskellige organisationer og medier var fortrolige, og særdeles bekendt, med Schiller

Instituttets historie og afgørende arbejde for Verdenslandbroen. En førende akademiker, der har skrevet om den Nye Silkevejs betydning for Serbien, understregede, at han er fuldstændig enig med fr. Zepp-LaRouche i, at dette er af global betydning, og er et nyt paradigme.

Mod besøgets slutning blev der holdt et foredrag om »Den Nye Silkevej – en regional og global udviklingspolitik for fred« i Serbiens næststørste by, Novi Sad, for omkring 50 studenter og medlemmer af det økonomiske fakultet, arrangeret af den regionale sammenslutning af økonomer.*

For første gang i årtier, der har været fulde af krige og økonomisk og social ødelæggelse, ser folk nu et håb for fremtiden. En tidligere politiker sagde, at, med Silkevejen, befinder Serbien sig for første gang i historien i en position, hvor landet kan bruge sin geografiske og strategiske beliggenhed positivt, i stedet for at være blevet ødelagt af geopolitik i årtusinder. Resultaterne af de amerikanske valg forstærkede yderligere denne følelse af ny plads til at manøvrere i. I offentlige »afstemninger«, som medierne publicerede, havde resultaterne været 95 % for Trump. For befolkningen var Hillary legemliggørelsen af NATO-aggression. Folk var enige om, at, med Trumps valgsejr, er der for indeværende sat en stopper for krig med Rusland. Der var stor interesse for muligheden for at gennemføre Glass-Steagall nu, og for at omforme hele den økonomiske politik hen imod reel økonomisk udvikling i USA, og i hele verden.

Serbien er blevet meget centralt for Kinas fremgangsmåde over for CEEC-området. Ved det nylige CEEC-topmøde i Letland blev den første aftale, som træder i kraft til januar, om visumfrihed mellem Serbien og Kina underskrevet; Kinas Nationalbank vil åbne en afdeling under serbisk charter, med begyndelse til næste år. Der blev indgået endelige aftaler om at påbegynde byggeriet af højhastigheds-jernbanen mellem Beograd og Budapest, som også vil revolutionere det interne jernbanenet i Serbien. I øjeblikket tager det næsten to timer

for at køre de 80 km i tog fra Beograd til den nordlige by Novi Sad.

Andre projekter: Smederovo-stålværket, som kineserne har købt, med 3000 arbejdere, står for at blive moderniseret, inklusive en komplementær udvikling af en havn (på floden Donau), hvor værket ligger. Alt imens EU har forsøgt at udsætte det, så er der intet, EU kan gøre, eftersom alle regler (inkl. for »anti-dumping«) omhyggeligt er blevet overholdt. Der er planlagt en industripark for high-tech-firmaer i Beograd, der muligvis også bliver kombineret med en ny havn. Man har også planlagt at udvikle en af de største, europæiske, enorme kobber-, sølv- og guldminer i Bor, som man i de seneste 25 år aldrig har investeret ordentligt i. Kina vil således genoplive projekter og sektorer, der har været privatiseret i årtier og blot fik lov at blive forsømt, med en enorm byrde på statsbudgettet til følge.

Alt imens BNP er vokset med 1 % (fra 2 til 3 %) i løbet af det seneste år, hvilket af nogen allerede tilskrives virkningerne af serbisk-kinesisk samarbejde, så er industriproduktionen elendig, med en disproportional sektor for tjenesteydelser. Mange varer importeres billigt (eller knap så billigt), inklusive fra Kina. Arbejdsløsheden er stadig massiv, officielt omkring 16 %, mens den faktiske arbejdsløshed er langt højere. Ungdommen har ingen fremtid, og folk med en universitetsuddannelse ender som taxichauffører eller finder jobs i turismens underholdningsbranche. I Serbiens næststørste by, Novi Sad, ligger en tjeners gennemsnitlige indkomst på omkring 200 euro, alt imens leveomkostningerne udgør 500 euro. Unge mennesker forlader landområderne og flytter ind til de få storbyer, men finder i øjeblikket heller ikke arbejde i byerne. Behovet for investering til fornyelse af infrastruktur er enormt og rangerer sagtens i størrelsesordenen 30-50 mia. euro for hovedstaden Beograds vedkommende.

EU, der på alle mulige måder udøver en masse pres (Serbien er et ansøgerland), anses for at have været en reel forhindring

for udvikling i de seneste 15 år. Ikke alene er ingen projekter blevet finansieret, men Serbiens optagelse i EU er også konstant blevet udsat. Serbien har en enorm befolkningsgruppe, der traditionelt set har boet og arbejdet i Tyskland efter Anden Verdenskrig. Folk er dødtrætte af de tomme løfter. Så enten tager Tyskland og andre EU-lande sig sammen nu og ændrer kursen, eller også har de forpasset deres chance.

** (For femten år siden, i juni 2001, præsenterede Jacques Cheminade (Frankrig) og Elke Fimmen på Novi Sads universet den Eurasiske Landbro, behovet for et Nyt Bretton Woods og principperne for fysisk økonomi, som denne defineres af Lyndon LaRouche. Yderligere et foredrag blev holdt under det samme besøg, ved det prestigøse Institut for Økonomisk Videnskab i Beograd, der blev stiftet i 1958, og som det er lykkedes at bevare frem til i dag.)*

Foto: Ny jernbanebro (hvide bue) under opførelse over Donaufloden i Novi Sad. Del af et fællesprojekt mellem Kina, Serbien og Ungarn om en ny, højhastigheds-jernbanelinje fra Beograd til Budapest.

Det franske valg ødelægger yderligere briternes og Obamas krigspolitik

Leder fra LaRouchePAC, 28. november, 2016 – François Fillons overvældende valgsejr i søndagens franske primærvalg, til at være præsidentkandidat for Frankrigs Republikanske Parti, er et yderligere bevis på, at den menneskelige race ikke vil tolerere Barack Obamas fremstød for krig med Rusland. Ligesom

Hillary Clinton førte Fillons modstander en kampagne mod Rusland, mens Fillon førte en kampagne for at arbejde sammen med Rusland om at nedkæmpe terroristerne i Syrien, om at afslutte de anti-russiske sanktioner og udvide det økonomiske samarbejde, og han vandt næsten to tredjedele af stemmerne.

Hillary Clinton, der kørte sin kampagne som en fortsættelse af Obamas krigshyl mod Rusland, forsøger nu desperat at give Putin skylden for sit nederlag! Det vanvittige i hendes påstand om, at Putin brugte at udsende »falske nyheder« og bedrive computerhacking for at stjæle det amerikanske valg, og som nu skaber overskrifter over hele USA, siger intet om Putin, men alt om tilstanden af mentalt sammenbrud hos krigspartiet i USA – de neokonservative i både det Republikanske og Demokratiske Parti, der samledes bag Hillary og blev slået af vælgerne, især af arbejdsstyrken på landet og i byerne.

I realiteten bidrog Putin faktisk til Obama/Hillary-krigspartiets nederlag, men ikke hemmeligt eller under dække. Hans vedvarende krav om, at USA holder op med at sponsorere terrorister under dække af at bevæbne den »moderate opposition« i Syrien med henblik på at vælte den legitime regering, og hans opfordring til samarbejde om krigen mod terror, var med til at afsløre Obama og Hillary for det, de er.

På lignende vis blev Xi Jinpings gentagne opfordringer til USA om at tilslutte sig den Nye Silkevejsproces med global nationsopbygning afvist af både Obama og Hillary til fordel for militær konfrontation med Kina og afslørede således deres imperiesyn over for en befolkning, der i stigende grad beundrer den utrolige udviklingsproces, som Kina har igangsat, både internt i landet og internationalt.

Helga Zepp-LaRouche, der tidligere har stillet op til kanslerposten i Tyskland, sagde i dag, at, på trods af Fillons økonomiske politik i Thatcher-traditionen, så demonstrerer

valget af ham den voksende afsky i Europa for det anti-russiske hysteri og faren for krig. Trumps åbne erklæring om, at han vil arbejde med Putin for at besejre terrorisme, fik taberen Obama til i denne måned at forsøge at salve Tysklands Angela Merkel til sin efterfølger, som »leder for den frie verden« i en kampagne imod Rusland. Men Merkel er nu lige så isoleret, som Obama var – ligesom Olympens falske guder, der udråber deres krav over verden, mens Olympens bjerg smuldrer under deres fødder.

Samme dag som det franske valg vandt schweizerne en solid sejr i en folkeafstemning, der var lanceret af den 'grønne' bevægelse mod kernekraft, for at lukke nationens kernekraftværker ned. Igen er budskabet til verden det, at den »nye, mørke tidsalders« mentalitet med afindustrialisering og permanente krige, ikke længere kan tolereres af menneskeslægten. Det er især et budskab til Merkel, der er imod kernekraft, om, at hendes tid er forbi.

Den vestlige verden oplever for tiden en revolutionær transformation. LaRouche-bevægelsen har i årevis tvunget befolkningen i USA og Europa, ofte imod dens vilje, til at se på det nye paradigmes nye lederskab, som kommer fra Rusland og Kina, og til at sammenligne det med den politik, der dikteres af London og Wall Street, og som økonomisk og kulturelt har ødelagt de transatlantiske nationer. Denne sandhed kan ikke længere undertrykkes. Lyndon LaRouche sagde i dag til sine medarbejdere: »Vi indtager en ledende position netop nu. Vi er ovenpå. Vi ved, hvad det er, vi gør, så lad os få en sejr.«

Foto: Daværende franske premierminister, hr. François Fillon, møder IAEA-generaldirektør Yukiya Amano & Chef de Cabinet, hr. Rafael Grossi, 2011. (Foto: IAEA Imagebank CC-SA)

**RADIO SCHILLER den 28.
november 2016:**

**Ny dansk regering//Forsøg på
at underminere Trump//**

**Kinesisk og russisk
teknologisk samarbejde med
udviklingslande**

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

**Rusland tilbyder aftale om
nuklear oparbejdning til
Tyskland;
russisk-tysk forum om
råmaterialer afholdt i
Düsseldorf**

25. nov., 2016 – På det Russisk-tyske Forum for Råmaterialer i Düsseldorf i går, præsenterede Valery Jazev, præsident for mineindustriens entreprenører, Tomsk-specialforskningsprogrammet for en oparbejdningsreaktor, der

skal oparbejde brugt atombrændsel. Målet er at udvikle en reaktor til kommerciel brug, der kan oparbejde fra alle former for brugt atombrændsel og radioaktivt materiale.

Tomsk-projektet involverer, forklarede Jazev, arbejde på udviklingen af radioaktive materialer til medicinsk brug, så vel som også mærkning af materialer til industribrug. Jazev sagde, at Rusland er forud for alle andre nationer inden for denne sektor, med et 10-15 år langt forskningsforspring, og at Rusland om nogle få år vil være i besiddelse af en profitabel teknologi til global eksport. Rusland kunne også tilbyde denne teknologi til at oparbejde brugt atommateriale fra Tyskland, som vil få brug for en sådan teknologi, når de i 2022 afslutter anvendelse af atomkraft. Dette kunne betyde et vigtigt russisk bidrag til et energipartnerskab med Tyskland.

Fremtrædende tyskere ved samme begivenhed, f.eks. Klaus Töpfer og vicekansler Sigmar Gabriel, valgte imidlertid ikke at tage imod tilbuddet, men førte i stedet en masse nonsenssnak om »andre synspunkter, som naturligvis må tages i betragtning« og i øvrigt insisterede på den tyske regerings vanvittige strategi for fornybar energi. Dette inkluderer Gabriels synspunkter om retningen af »moderniseringspartnerskabet« med Rusland, nemlig reduceringen af CO₂-udslip. Ildevarslende, at Gabriel præsenterede dette som et område for samarbejde uden for sanktionerne.

Tysklands fremtid ligger i den Nye Silkevej!

Af Helga Zepp-LaRouche

Tyskland må forpligte sig til denne politik for fred i det 21. århundrede, et totalt nyt paradigme, der erstatter geopolitik med menneskehedens fælles interesse, og Tyskland må aktivt blive en del af et reelt »fællesskab for en fælles skæbne«, som Xi Jinping udtrykker det.

Tyskland må også yde et vigtigt bidrag til en dialog mellem kulturer, der må ledsage denne nye, økonomiske verdensorden, hvis vore bestræbelser skal krones med held. Vi har i Tyskland en rig arv af humanistisk filosofi og klassisk kultur, som på forunderlig vis finder genklang i andre kulturers højdepunkter. Kun, hvis vi genopliver alle nationers bedste, kulturelle udtryk og bringer hinanden ind i en levende dialog, vil vi være i stand til at overvinde den nuværende civilisationskrise.

Leder fra BüSo, 26. nov., 2016 – Heinrich Heines berømte overvejelse springer i erindring: 'Når jeg tænker på Tyskland om natten ... ' I sandhed, hvilken retning har kursen i Tyskland, eller rettere sagt: Hvor er Tyskland ved at drive hen? Det faktum, at Angela Merkel stiller op til en fjerde embedsperiode, er ikke betryggende. I modsætning til det indtryk, hun forsøger at skabe, er yderligere fire år med en Merkel-regering ikke et løfte om stabilitet, men om det modsatte.

Både Brexit i Storbritannien og valget af Donald Trump i USA er udtryk for en afvisning af hele paradigmet med neoliberal »globalisering«, der blot er et synonym for det anglo-amerikanske imperium. Denne 'globalisering' har ført til forarmelse af voksende dele af befolkningen til fordel for finansoligarkiet, i alle lande, der har været underkastet reglerne for neoliberal monetarisme. Denne 'globalisering' – dvs., City of Londons og Wall Streets krav om unipolær overhøjhed over verden – er ansvarlig for en hel række krige,

baseret på løgne, fra Afghanistan til Irak, Libyen, Syrien og Yemen, og som har forårsaget flygtningekatastrofen. 'Globalisering' betyder også farvede revolutioner, som er en politik for regimeskift mod demokratisk valgte regeringer, såsom i Ukraine; det betyder en NATO- og EU-politik for udvidelse mod øst og inddæmning, og det ville sandsynligvis, snarere før end siden, have bragt os ind i en global konfrontation med Rusland og Kina under en Hillary Clinton-administration.

Kansler Merkel og den chokerede [forsvarsminister] Ursula von der Leyen repræsenterer dette taber-paradigme, og tanken om endnu fire år – uden en ny politik og absolut uden nogen som helst vision for fremtiden – betyder ikke stabilitet, men derimod voksende politisk splittelse i Tyskland og disintegrationen af et EU i oprør. Med den næste, finansielle krise, der med sikkerhed vil komme, vil Merkel-Schäuble-regeringen med sikkerhed atter engang påtvinge borgerne omkostningerne herfor, og, ved at gøre dette, risikere kaos. Skrøbeligheden i den afskyelige flygtningeaftale med Tyrkiets Erdogan og diverse regeringer i Afrika er et løfte om, at det kun er et spørgsmål om tid, før denne krise atter eksploderer.

Merkel repræsenterer dette paradigme, der uafvendeligt er i færd med at synke. Præcis ligesom 304 medlemmer af det Europæiske Parlament, som netop har vedtaget en resolution, der anklager Rusland for at føre massiv anti-europæisk propaganda, så støtter hun en EU- og NATO-politik, som gør netop det, de anklager Rusland for at gøre. Vi må én gang for alle sætte en stopper for den Kolde Krigs tankegang.

Den næste amerikanske præsident har allerede sagt, at han ønsker at forbedre relationerne med Rusland og Kina og har i denne hensigt allerede ført samtaler med den russiske præsident Putin og den kinesiske præsident Xi. Trump har endda signaleret, at USA gerne vil være med i AIIB og samarbejde med Kinas Silkevejspolitik.

I løbet af kun tre år er Kinas Silkevejsinitiativ blevet historiens største program for infrastruktur og økonomisk vækst, tolv gange så stort som Marshallplanen, hvis man måler i nutidige dollars. Halvfjerds nationer samarbejder om det, samt flere end 30 internationale institutioner. Kina har alene 1,4 bio. euro i investeringer; 4.4 mia. mennesker har allerede fordel af en utroligt mangefacetteret vifte af dem – højhastighedsjernbaner, skabelse og distribuering af energi, vandstyringsprojekter, nye videnskabsbyer, grundforskning, innovation, fælles rumforskning osv. Xi Jinping har tilbudt samarbejde med den Nye Silkevej til alle lande på Jorden på basis af »win-win«-samarbejde. Flere og flere lande svinger over i dette nye paradigme, der, i stedet for et nulsumsspil, er med til at overvinde fattigdom og underudvikling, til alles fælles fordel.

Slut jer til mig i denne kamp

I mere end 25 år har jeg ført kampagne for programmet med at bygge den Nye Silkevej, et program, som jeg sammen med min mand Lyndon LaRouche for første gang foreslog som respons på [Berlin]Murens fald og Sovjetunionens opløsning. Vi har fremlagt dette koncept på hundreder af konferencer og seminarer i hele verden siden da, og nu er det flertallet af menneskehedens politik. Med jeres hjælp kan vi nu sætte dette program på Tysklands dagsorden – et program, der især ville komme *Mittelstand* (små og mellemstore virksomheder) til gode, og på basis af hvilket mange produktive jobs ville blive skabt.

For at skabe et reelt perspektiv og alternativ for Tyskland, har vi ikke brug for et AfD (partiet Alternativ for Tyskland), som ikke har nogen løsninger at tilbyde; men sammen med mig kan man sætte samarbejde med USA, Rusland og Kina på dagsordenen, et samarbejde omkring byggeriet af den Nye Silkevej. Kun gennem et sådant samarbejde kan vi udvikle Mellemøsten og Afrika med en Ny Silkevejs-Marshallplan, og

således løse flygtningekrisen på en human måde. Desuden er det netop, hvad general Michael Flynn, Trumps nye nationale sikkerhedsrådgiver, allerede i april, 2015, krævede.

Tyskland må forpligte sig til denne politik for fred i det 21. århundrede, et totalt nyt paradigme, der erstatter geopolitik med menneskehedens fælles interesse, og Tyskland må aktivt blive en del af et reelt »fællesskab for en fælles skæbne«, som Xi Jinping udtrykker det.

Tyskland må også yde et vigtigt bidrag til en dialog mellem kulturer, der må ledsage denne nye, økonomiske verdensorden, hvis vore bestræbelser skal krones med held. Vi har i Tyskland en rig arv af humanistisk filosofi og klassisk kultur, som på forunderlig vis finder genklang i andre kulturers højdepunkter. Kun, hvis vi genopliver alle nationers bedste, kulturelle udtryk og bringer hinanden ind i en levende dialog, vil vi være i stand til at overvinde den nuværende civilisationskrise.

Slut jer til mig i kampen for at sikre, at denne ekstraordinære chance gribes i Tyskland, og til fordel for Tyskland – en chance for at samarbejde med den nye, samarbejdsparate administration i USA, og med det økonomiske alternativ, der ligger i dynamikken med den Nye Silkevej. Hvis I gør dette med beslutsomhed, kan Tyskland atter blive 'en nation af digtere, tænkere og opfindere', og de fremtidige generationer vil atter opleve fremgang.

* * *

Jeg støtter denne appel: »Tysklands fremtid ligger i den Nye Silkevej!« med min nedenstående underskrift, og jeg vil hjælpe med at cirkulere den.

Foto: Den kinesiske præsident Xi Jinping (i midten) besøger havnen i Duisburg, Tyskland, 29. maj, 2014. [Photo/Xinhua]

Mere forarmelse for grækerne; Nedskæringer i sundhedssektoren har forvandlet hospitaler til 'bakterieinficerede sier'

23. nov., 2016 – Grækernes elendighed under EU's diktatur har ingen ende. Den europæiske rapport Forbruger Betaling 2016, baseret på en forbrugerundersøgelse, afslører, at tre ud af fire grækere ikke kan betale deres regninger til tiden, og 68 % kan ikke afdrage på deres gæld. En tredjedel af de adspurgte gav udtryk for et ønske om at forlade Grækenland og søge en bedre fremtid andetsteds, hovedsagligt i Tyskland og Storbritannien.

Undersøgelsen, der dækker hele Europa og blev gennemført fra 12.-26. med 21.317 deltagende personer i 21 europæiske lande, fandt Grækenland på bunden af listen over en forværret situation i Europa. Flere end 50 % af grækerne sagde, de ikke længere har råd til en »anstændig tilværelse«, sammenlignet med gennemsnitligt 29 % i Europa (en stigning fra sidste års 26 %), alt imens 65 % sagde, de ikke har penge nok til at klare sig, når skatten er betalt, sammenlignet med det europæiske gennemsnit på 39 % (fra 35 % i 2015).

I Grækenland og Ungarn sagde 30 % af de adspurgte, at de overvejer at flytte til et andet land, sammenlignet med et europæiske gennemsnit på 16 %; faktisk er 500.000 grækere

allerede emigreret siden 2010.

Ikke flere end 20 % af europæere ser deres lands økonomi forbedres, hvorimod tallet i Grækenland er 5 %. Kun 30 % af europæere føler, at deres personlige, finansielle situation forbedres; i Grækenland medgiver kun 9 %, at de er håbefulde.

Inden for sundhedssektoren i Grækenland rapporterer *Kathimerini*, at man kan dø af at besøge et hospital, selv om man er rask, iflg. fagforeningen af statslige hospitalsansatte (POEDIN). POEDINs præsident Michalis Giannakos sagde til reportere, at patienter »taber kampen for livet hver eneste dag, fordi hospitaler er blevet bakterieinficerede sier. Over 4 millioner patienter skønnes at blive smittet med hospitalsinfektioner i EU hver dag, med et dødstal på 37.000 til følge«, sagde Giannakos. »Dødsfald som følge af hospitalsinfektioner i EU berører 5 % af de indlagte. I Grækenland får gennemsnitligt 15 % af de indlagte patienter infektioner, med en dødsrate på 30 % af disse, sammenlignet med 15 % i EU.«

Giannakos advarede om, at de faktiske tal kunne være værre, fordi der mangler omfattende data for landet som helhed. Han sagde, at, i gennemsnit har sygeplejersker på offentlige hospitaler ansvaret for op til 40 patienter på en vagt på almindelige afdelinger, og for 4 patienter på intensivafdelinger, hvilket giver dem meget lidt tid til at efterleve korrekte hygiejneforskrifter.

På grund af nedskæringerne får patienter senge, der ikke er blevet desinficerede, et problem, der også rapporteres at gælde for udstyr på intensivafdelinger og operationsstuer. Der er også mangel på rent sengelinned, antiseptiske midler, handsker, gaze og rengøringsmidler, som resulterer i, at læger og sygeplejersker ikke kan give den rigtige plejestandard. Han anklagede også private rengøringselskaber, som hospitalerne hyrer, for at gøre et sjusket arbejde.

Han kom med disse kommentarer under en pressekonference efter, at det tidligere parlamentsmedlem for højrefløjspartiet LAOS, Thanasis Plevsis, tilbragte flere dage i kritisk tilstand pga. en infektion, han fik under en rutineoperation. Det, som ikke blev rapporteret, er, at Plevris, hvis far er en ledende fascist, var en af arkitekterne bag de brutale nedskæringer i sundhedssektoren i den tidligere regering.

NYHEDSORIENTERING november

2016:

Donald Trump og det nye paradigme

Etablisementet i både USA og Europa er rystet over Donald Trumps valgsejr, men rystelserne ender ikke der. I lighed med Reagan efter valget i 1980 vil han indtage Det Hvide Hus med sit helt eget team og egne nye rådgivere. Derfor er en helt ny politik mulig, hvor USA finder sin naturlige plads i et samarbejde med Rusland og Kina – og forhåbentlig dropper Bush/Cheneys og Obamas krigs- og konfrontationspolitik. Danmark og Europa skal dermed også finde en helt ny udenrigspolitik frem. Samtidig kommer Trump så til at skulle slås med et finanskarak større end i 2008, men hvis han lytter til Lyndon LaRouche, som Reagan delvist gjorde det i 1981, så er der med LaRouches Fire Love en vej ud af moradset. Dette er en redigeret udgave af en tale, Tom Gillesberg, Schiller Instituttets formand, holdt den 21. november 2016, og som kan høres på www.schillerinstitut.dk.

Europa vil lide under fastholdelse af sanktioner mod Rusland

21. nov., 2016 – I et interview til Wien-avisen, *Kurier*, sagde økonomiminister for Moskva-regionen, Sergej Cheremin, at han forventer, at Trump vil forbedre relationerne med Rusland, alt imens han ikke er så sikker på, om EU vil ændre sin politik for Rusland.

»Personligt er jeg overbevist om, at Trump vil gå meget pragmatisk frem. Han er ikke kommet med aggressive bemærkninger om Rusland. Med hensyn til Europa kan en kritisk situation imidlertid udvikle sig. Hvis relationerne mellem USA og Rusland bliver bedre, og EU holder fast i sanktionerne, så er Europa i fare for at isolere sig.«

Sanktionerne kom også under angreb i Tyskland: Wolfgang Büchele, formand for den tyske industris »Ost-Ausschuss der Deutschen Wirtschaft« (Komite for økonomiske relationer med Østeuropa), skrev i en kronik til erhvervsavisen *Handelsblatt* i dag, at »tiden er inde til at stille spørgsmålstegn ved sanktionerne«. Med hensyn til den officielt erklærede »politiske prioritering« inden for handel med Rusland, »ville det være godt, hvis denne prioritering blev brugt til først og fremmest at finde politiske løsninger på politiske kriser, og ikke lægge byrden på økonomien.« Sanktionerne mod Rusland har intet opnået i Rusland, men de har forårsaget enorme tab i

trecifret størrelsesorden i Europa. Polen, de tre baltiske stater og også Tyskland og Østrig, har lidt enormt under sanktioneerne, sagde Büchele. Alene Tyskland har lidt et nettotab på 13,5 mia. euro på handlen med Rusland, hvilket svarer til 60.000 tabte jobs.

Sanktioneerne blev også angrebet i Italien af parlamentsmedlemmer fra M5S-partiet: Deputerede Paola Carinelli sagde under et besøg i Moskva i sidste uge, at den italienske økonomi har haft et nettotab på 7 mia. euro og 200.000 jobs. Senator Vito Petrocelli fra M5S kom med lignende kommentarer om, at »sanktioneerne var forkerte fra starten. Meget af det har overtrådt de italienske foretagenders rettigheder og interesser. Der har absolut ikke været nogen fordele ved sanktioneerne. Vore små og mellemstore virksomheder har ikke længere nogen som helst mulighed for at arbejde med russiske partnere.«

Kun globale løsninger baseret på nye principper kan virke

Leder fra LaRouchePAC, 21. november, 2016 – Enhver oprigtig vurdering af den globale situation på nuværende tidspunkt må begynde med en klar erkendelse af, at hele det transatlantiske finanssystem er håbløst bankerot og må erstattes af en helt ny arkitektur. Alle for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er døde, begyndende med Deutsche Bank, Royal Bank of Scotland, samt alle Wall Street TBTF-institutionerne. Wall Streets bankholdingselskaber sidder med \$252 billion i eksponering til derivater, med kun \$14 billion i tvivlsom kapital som opbakning til disse flygtige spilleindsatser. De italienske banker styres af et kriminelt oligarki, mens den italienske

befolkning er hårdt ramt af morderiske nedskæringer. Det samme gælder for Frankrig og andre steder i hele Europa.

Det, der er brug for, er et helt nyt kreditsystem, der er baseret på de områder i verden – først og fremmest Eurasien – hvor regulær vækst i produktiviteten finder sted. En sådan global reorganisering er den eneste måde, hvorpå man kan redde hele nationer, der nu er ved at dø. Nøglespørgsmålet er: Hvordan vil betydningsfulde magter, især Kina, Rusland og USA, tilpasse sig til det, der nu er muligt med de omstændigheder, der vokser frem efter Obama? Se det i øjnene: Obama er politisk gift, og jo før, han forsvinder fra den politiske scene, desto tidligere kan de nødvendige ændringer lanceres.

Den umiddelbare genindførelse af Glass-Steagall er naturligvis det afgørende, første skridt, men man må indse, at, som et resultat af de seneste årtiers politik – især i de seneste 16 år med Bush og Obama – er der forrettet en hel del skade, og det bliver vanskeligt hurtigt at rette op på det.

Tyskland kan blive et centralt element i disse ændringer, men kansler Merkel må holde op med at beskytte den transatlantiske magts allerede døde system. Hun bør give den russiske præsident Vladimir Putin plads til at operere. Hvis Putin og Trump kan etablere direkte kontakt og udarbejde nogle løsninger, vil det fungere. Eurasien opererer allerede på en måde, der styrker reel produktivitet. En stor del af resten af verden lider imidlertid hungersnød. Putin forstår disse succeser i Eurasien – han ved, Asien er langt bedre faren end Europa. Trump har instinktet til den samme forståelse.

Den model, der må vedtages, er de handlinger, som præsident Franklin Roosevelt gennemførte i sine første 100 dage i embedet.[1] Dette vil kræve en del hårde spark fra enige verdensledere. Der er intet alternativ.

Dette var ligeledes et fremtrædende emne under det netop afsluttede APEC-topmøde for statsoverhoveder i Lima, Peru,

hvor den kinesiske præsident Xi Jinping også i sin rejse inkluderede statsbesøg i Ecuador, Peru og Chile, og hvor der er en mobilisering i gang for at bygge den trans-oceaniske jernbane, der forbinder Brasiliens atlantehavskyst med Perus stillehavskyst.

(Fra Lyndon LaRouches medarbejderdiskussion, søndag, 20. nov. 2016)

Foto: Præsident Franklin D. Roosevelt underskriver Bankloven af 1933, Glass/Steagall-bankopdelingsloven, 16. juni, 1933.

[1] Se: »Franklin D. Roosevelts første 100 dage – med hans egne ord« <http://schillerinstitut.dk/si/?p=7330>

Friedrich Schiller: »Favnet være millioner! Søg op over stjerners hær!«

En af de ting, som Friedrich Schiller skriver i sine Breve om Menneskets Æstetiske Opdragelse, er, at man bør indgive i verden kursen mod det gode, og han fremfører, at, selv om vi lever i vort århundrede, så bør vi ikke være skabninger af vort århundrede – at det, vi må give til menneskeheden, er det, menneskeheden har brug for, og ikke det, menneskeheden

lovpriser. Jeg mener, at dette i særlig grad er passende for de omstændigheder, vi i dag konfronteres med, hvor der er en mulighed for at forme fremtiden; men det er en mulighed, som vi meget hurtigt må gribe, og den eneste måde, hvorpå vi kan gribe fremtiden, er ved at operere på et meget højere plan, end de fleste mennesker gør.

Download (PDF, Unknown)

De 'lamme ænders' revolte i Berlin: Historiens musik spiller andetsteds. Af Helga Zepp-LaRouche

19. november, 2016 – De store bølger af hysteri i die-hard pro-atlantiske kredse og i massemedierne, som allerede kom rullende før det amerikanske valg, har nu nået hidtil usete højder, siden Donald Trump blev valgt, og giver os en klinisk indsigt i disse menneskers mentale tilstand og opfattelse af demokrati. De foretrækker tydeligvis en præsident Hillary Clinton og en Tredje Verdenskrig som følge af hendes erklærede politik for Syrien, end de vil have en potentiel forbedring af de russisk-amerikanske relationer, som er uundværlig for etableringen af verdensfred og for opnåelse af positive løsninger for Syrien og Ukraine.

Det er i sandhed bemærkelsesværdigt: Efter at det lykkedes den forstødte præsident Obama at finde tre dage til at bo på

Berlins Hotel Adlon og dinere og tale med sin veninde Angela Merkel, og dernæst afholde et minitopmøde mellem de selvudnævnte europæiske »Seks«, besluttede de to af dem – sammen med de andre statsoverhoveder – at forlænge sanktionerne mod Rusland i endnu et år. Disse ikke-så-sikre andre var den franske præsident François Hollande (popularitetsscore 7 %), den italienske premierminister Matteo Renzi (den sandsynlige taber i den italienske folkeafstemning den 4. dec.), den spanske premierminister Mariano Rajoy (midlertidigt statsoverhoved for en minoritetsregering), samt den ulykkelige britiske premierminister Theresa May. Det er tvivlsomt, om de, med dette træk for at gøre sig selv til et bogstaveligt direktorat for Den europæiske Union, og dernæst dekretere en politik, som halvdelen af EU-medlemslandene er imod, vil bidrage til sammenhæng i EU.

Disse selvudnævnte »Seks« har tydeligvis endnu ikke fattet, at deres variant af neoliberal politik, baseret på konfrontation med Rusland og Kina, blev stemt ud i Brexit-afstemningen i juni og i det nylige, amerikanske præsidentvalg. De har ikke forstået, at en situation har udviklet sig i den transatlantiske verden, der påkaldes i den Amerikanske Uafhængighedserklæring: nemlig, at, hvis regeringerne er blevet »ødelæggere« »af formålet« med deres mandat – mere specifikt det, at garantere de uomstuelige rettigheder til liv, frihed og stræben efter lykke – da er det folkets ret, ja, faktisk »dets pligt«, at ændre eller ophæve en sådan regering. Det »lange tog af overgreb og ulovlige tilegnelser (af magt)«, som uddybende forklares i Uafhængighedserklæringen, svarer præcis til det, som de mennesker, Hillary Clinton så foragteligt har kaldt »kurven af ynkværdige«, har måttet udstå under Obamas politik – overgreb og ulovlig tilegnelse af magt, som de ikke ønskede, skulle fortsætte under en Hillary Clinton.

De selvudnævnte Seks, og frem for alt, de totalt gale medlemmer af medierne, der selv ikke viger tilbage for at

udstede trusler mod Trump, forklædt som humor, er så fængslede i deres egen ideologi, at de ikke kan fatte denne revolutions dimension af naturlig lov.

Alligevel skriver *New York Times* den 18. nov. i en artikel på avisens forside med overskriften, »Idé i Trump-skala for en ny præsident: Byg noget inspirerende«. *Times* erklærer korrekt, at Trump kun kan forene landet, hvis han sætter gang i store infrastrukturprojekter, hvis lige er blevet totalt ignoreret i de seneste årtier. Han må bygge moderne versioner af Franklin D. Roosevelts Golden Gate Bro, Hoover-dæmning og Lincoln-tunnel. Dernæst opremsede »rekordernes avis« Roosevelts mest betydningsfulde projekter. Men artiklen er selvfølgelig langt bag efter Lyndon LaRouches program, hvor han i 2015 offentliggjorde et forslag om at bygge den Nye Silkevej i USA – et program for storstilet infrastrukturbyggeri og genindustrialisering – som ville integrere USA i Verdenslandbroen.

APEC-topmødet

I mellemtiden går »win-win-samarbejdet« for udviklingen af den Nye Silkevej fremad med syvmileskridt. Det er *det* fremherskende emne for topmødet i Asiatisk Stillehavsområdes Økonomiske Samarbejde (APEC) i Lima, Perus hovedstad, den 19.-20. nov., hvor den kinesiske præsident Xi Jinping og den russiske præsident Vladimir Putin, så vel som også den japanske premierminister Shinzo Abe, vil deltage, og hvor de også vil holde bilaterale møder. Abe havde på forhånd holdt et møde med nyvalgte præsident Trump og havde givet udtryk for dennes fremragende lederskabsevner.

Præsident Xi havde aflagt statsbesøg i Ecuador og Chile forud for APEC-topmødet, og har et statsbesøg i Peru på dagsordenen efter topmødet. Præsident Xi og Ecuadors præsident Rafael Correa aftalte et »Omfattende Strategisk Partnerskab« mellem deres to nationer, og som omfatter fast, vidtrækkende udveksling og samarbejde inden for en bred vifte af områder.

Blandt disse er en styrkelse af produktiv investering, udviklingen af relationer inden for økonomi og handel, økonomisk samarbejde og samarbejde inden for videnskab og teknologi. Kina har allerede leveret generøs hjælp til genopbygning af bygninger og steder, der blev ødelagt i det alvorlige jordskælv i april i år.

Præsident Correa gav veltalende udtryk for sin tak til Kina, hvor han understregede, at de to lande tænkte ens. Kina ønsker at bygge sin økonomi på et fundament af innovation; Ecuador søger at gå frem fra at være eksportør af varer og til at blive en vidensbaseret økonomi. Uden kinesisk finansiering og overførsel af teknologi ville dette ikke være muligt. I en fælles erklæring aflagde de løfte om at samarbejde om virkeliggørelsen af store projekter inden for områderne olie, gas, minedrift, infrastruktur, vandforsyning, omdirigering af vand, kommunikation, finanssektoren, landbrug, petrokemisk produktion, skibsbyggeri, metallurgi, papirfremstilling og opførelse af en ny videnskabs-by. I sin tale understregede præsident Correa, at præsident Xis statsbesøg var den vigtigste begivenhed i Ecuadors historie. Kan man forestille sig kansler Merkel rejse på statsbesøg til Grækenland med et sådant program? Sandsynligvis ikke. Den tyske finansminister Wolfgang Schäuble bliver rød i ansigtet, når en journalist spørger om delvis gældftergivelse – som han gjorde det ved en konference for bankierer i Frankfurt – og dernæst dekretterer, at grækerne har levet over evne. Dette i lyset af den kendsgerning, at Trojkaens nedskæringspolitik har drevet 45 procent af grækerne ned under fattigdomsgrænsen. Den transatlantiske sektors politik er ikke »win-win«, men derimod »tab-tab« – med mindre, selvfølgelig, man er bankier eller selskabsdirektør. Nu, hvor Obamas frihandelsaftale for Asien, TPP, er lige så død som TTIP-aftalen for det atlantiske område, er det det kinesisk udarbejdede, inkluderende Frihandelsområde for det Asiatiske Stillehavsområde (FTAAP) og det Regionale Omfattende Partnerskab (RCEP), som er på dagsordenen.

Som svar på uansvarlige medieartikler om disse handelsaftaler har officielle russiske og kinesiske talsmænd understreget, at de på ingen måde tilsigter at udelukke eller isolere USA. *Xinhua* citerede det Kinesiske Udenrigsministeriums talsmand, Geng Shuang, for at sige, at Kina ikke vil tage en ledende rolle i hverken FTAAP eller RCEP, og at handelsaftalerne er foreslået for samarbejde, og ikke for at modarbejde hinanden. Kontrasten til Obamas »USA sætter reglerne« kunne ikke være tydeligere.

Et andet vigtigt spørgsmål, som vil blive diskuteret på APEC-konferencen, er byggeriet af den bi-oceaniske jernbane fra Brasilien til Peru, fra Atlanterhavet til Stillehavet, som også vil blive bygget med hjælp fra Kina, og hvis opførelse er et vigtigt skridt i det latinamerikanske kontinents infrastrukturudvikling.

Kontrasten mellem de to paradigmer, mellem den Nye Silkevejs »win-win«-perspektiv versus Obamas og Merkels »vestlige værdifællesskab«, kunne ikke stå skarpere over for hinanden. Med førstnævnte paradigme arbejder nationer for deres fælles udviklings gensidige gavn. Med sidstnævnte er der megen snak om demokrati, frihed og menneskerettigheder, men en øredøvende tavshed omkring droneangreb, regimeskift mod legitime regeringer med hjælp fra terrorgrupper, total overvågning og livsforkortende nedskæringspolitik.

Som Abraham Lincoln engang sagde: »Man kan narre en del af folket hele tiden, og hele folket noget af tiden; men man kan ikke narre hele folket hele tiden.«

Det er på høje tid, at Tyskland befrier sig fra imperiedominansens fantasisgreb, det være sig under diktat fra Washington og London, eller under afledningen med »mere Europa«. Menneskehedens fremtid kan udelukkende kun ligge i et totalt nyt paradigme, der tjener én menneskeheds interesser og respekterer international lov – et paradigme, med hvilket hvert eneste menneske på denne planet kan udvikle sit

potentiale. Og dét er præcis grunden til, at vi må samarbejde omkring den Nye Silkevej.

To af 'de lamme, transatlantiske ænder', Obama og Merkel, under førstnævntes besøg i Berlin.

Helga Zepp-Larouche: Vi må handle nu for at gribe den chance, dette valg har skabt!

Heldigvis er frihandelsaftalerne, TPP og TTIP, totalt døde; og det er en god ting, for frihandel gør absolut intet for at forøge arbejdskraftens produktivitet. Det er baseret på det monetaristiske koncept om at købe billigt og sælge dyrt; det er baseret på at outsource billig arbejdskraft til markeder for slavearbejdskraft, og det er netop det, der kvæler forøgelsen af produktivitet ved at cementere betingelserne med maksimal profit på bekostning af arbejdskraften. På den anden side, hvis man ser på de økonomiske modeller, der altid har dannet grundlag for en forøgelse af befolkningens rigdom – det, som Friedrich List, den tyske økonom, karakteriserede som Det amerikanske, økonomiske System, som han satte op som modsætning til Det britiske, økonomiske System – så er den, i øvrigt korrekte, antagelse den, at den eneste kilde til velstand er befolkningens kreativitet. Denne kreativitet, der tager form af videnskabelige og teknologiske opdagelser, transformeres til teknologiske fremskridt, der, hvis de anvendes i produktionsprocessen, dernæst fører til en forøgelse af produktiviteten i både arbejdskraftens og i

industriens kapacitet. Dette er den eneste, sande kilde til rigdom.

Download (PDF, Unknown)

Rumforskning og klassisk kultur – vi må genoprette den degeneration hos det amerikanske folk, der har fundet sted under Bush og Obama

Leder fra LaRouchePAC, 17. november, 2016 – I hele nationen, og i hele verden, træder ledende personer nu frem for at fastslå det potentiale, der nu præsenteres for USA og verden, for at gøre en ende på den død og ødelæggelse, der er blevet gennemtvunget under administrationerne Bush og Obama. General Harald Kujat, tidligere stabschef for det tyske Bundeswehr, har påpeget de drastisk forbedrede relationer mellem USA og Rusland, som Trump og Putin har sat i gang som grundlaget – og det eneste grundlag – for at løse de uhyrlige kriser i Ukraine og Syrien. Tidligere amerikanske ambassadør Chas Freeman, der også tidligere har været viceforsvarsminister, sagde i et interview med Ron Paul, at Trump »bør erindre sig, at han grundlæggende set har anført en revolution – han anførte en flok mennesker, som Hillary Clinton kaldte ynkelige, til at

komme ud til stemmeurnerne og markere deres afvisning af 'politik som hidtil' i Washington, og til den rent ud sagt degenererede atmosfære i vores politiske kultur«. Han roste Trumps stærke insistens på, at USA må gå sammen med Rusland og fokusere på at knuse ISIS i Syrien snarere end at vælte Assad for regimeskift i Syrien og tilføjede, at det var »rent ud sagt vanvittigt, at USA prætenderer, at vi har absolut fortrinsret i havene ud for Kina på ubestemt tid«

Fremkaldt af valgchokket er en politisk følsomhed ved at overvinde den amerikanske befolknings og de europæiske befolkningers accept af ledere, der sanseløst dræber hundreder af tusinder af mennesker og ødelægger hele nationer samtidig med, at de fordriver millioner fra deres hjem som flygtninge.

Men, hvad er da årsagen til denne tidligere blinde accept af sådan ondskab? Den må fastslås som værende lokaliseret i befolkningernes degenererede intellekt, i ødelæggelsen af de menneskelige, skabende evner hos folk, der i to årtier har været underkastet et kulturelt forfald. Når troen på menneskets videnskabelige evne til at »underlægge sig hele naturen«, både på Jorden og i Universet, fordømmes af 'de grønne' som en ødelæggelse af Moder Jord, og underholdning reduceres til narkotika, vold og perversiteter; når skøn musik erstattes af pulserende støj – da er det muligt at overbevise folkeslagene om at lukke deres øjne for den rædsel, der begås i deres navn.

Nu er disse sind ved at blive vækket, både gennem den økonomiske ødelæggelse af deres liv, og gennem den revolutionerende ændring via valget, der giver et glimt af håb.

Som Lyndon LaRouche har sagt i mere end fyrre år, så er det i et sådant skæbnesvangert øjeblik i historien, at den optimistiske tro på menneskehedens potentiale for fremskridt kan og må genoprettes og sikre en fremtid for alle mænd og kvinder på vores planet, gennem videnskabelige fremskridt, der

løfter vort blik mod stjernerne, og gennem skønheden i klassisk kunst og musik, »ved hvilken man kommer til frihed«, som Friedrich Schiller sagde.

Frihed, fra City of Londons og Wall Streets destruktive magt over de vestlige regeringer, er nu inden for rækkevidde i takt med, at parlamentarikere, slagne af forbløffelse, i Europa og USA konfronteres med det eneste alternativ til det bankerotte, vestlige finanssystems ukontrollable kollaps: en Glass/Steagall-reform for at lukke de for-store-til-at-lade-gå-ned-spillebuler på Wall Street ned, og med en kreditpolitik i Hamiltons tradition, med princippet om national, dvs. statslig, bankpraksis til genrejsning af økonomien, rumprogrammet, videnskabelig forskning og internationalt samarbejde omkring nationsopbygning i hele verden, hvor den Nye Silkevej bringes til hele menneskeheden. (LaRouches Fire Økonomiske Love til USA's – og verdens – omgående redning.)

<https://www.youtube.com/watch?v=oYvdB5j1Flk>

Helga Zepp-LaRouche diskuterer strategi med aktivister fra LaRouchePAC, der er på vej til Washington, D.C., hvor hun understreger, at Trumps sejr og Clintons nederlag må ses som en del af et internationalt kursskifte. Det er nu op til os at sætte dagsordenen, begyndende med LaRouches Fire Love i traditionen efter Hamilton.

»Først og fremmest vil jeg gerne sige hej til jer. Dette er selvfølgelig en meget vigtig intervention, for valgresultatet i USA, som mange mennesker ikke så komme, er i realiteten en del af en global udvikling. Alle forklaringerne, som de amerikanske medier kommer med, er for det meste røgslør, eller en eller anden forloren forklaring, som f.eks., at det var FBI, der kostede Hillary valget, osv., osv.

Det, der i virkeligheden finder sted rent strategisk, er, at befolkningsmasserne i den transatlantiske sektor – i Europa,

og i USA i særdeleshed – nu virkelig har fået nok af et Establishment, der vedvarende har handlet imod deres interesser. Det, de kalder »overløberstaterne« – menneskene i disse stater er ikke repræsenteret af det transatlantiske etablissement. Dette ved de, fordi, for dem, er livs- og arbejdsvilkårene i løbet af det seneste årti, kan man sige, men i realiteten i løbet af de seneste 50 år, kun blevet værre og værre. Folk er nødt til at have flere jobs samtidig for at få økonomien til at hænge sammen. Der har været mange tilfælde, hvor deres sønner, og undertiden endda deres døtre, er blevet udsendt til Irak fem gange i træk og er kommet hjem, totalt nedbrudte. Så folk har oplevet, at livet bare bliver værre for dem, og at de med Washington/New York-etablissementet intet håb har.

Man så det samme fænomen med Brexit-folkeafstemningen i Storbritannien i juni måned; som også her ikke bare handlede om flygtningene, og ikke bare handlede om de mere åbenlyse spørgsmål, selv om disse spiller en vis katalyserende rolle; men, det var den samme, fundamentale følelse af uretfærdighed, og at der simpelt hen ikke længere findes en regering, der tager sig af det almene vel. Og uanset, hvilke forklaringer, de hoster op med, så vil dette ikke forsvinde, før situationen er forbedret, og god regering er genetableret i USA og Europa, og i andre dele af verden.

Det umiddelbart næste punkt, hvor den samme vrede med al sandsynlighed vil vise sig, er ved den forestående folkeafstemning i Italien – hvor man den 4. december vil have en folkeafstemning om en forfatningsændring og, som stemningen i øjeblikket er, som også vil blive en afstemning imod Renzi-regeringen. Renzi lovede først at træde tilbage; nu siger han, at han ikke vil træde tilbage: Under alle omstændigheder, så vil denne udvikling fortsætte, indtil man indsætter en forbedring.

Trumps valgsejr er selvsagt et åbent spørgsmål, for det står endnu ikke klart, hvad hans præsidentskab vil blive for ét;

men, som Lyndon LaRouche har understreget næsten hver dag siden valget, så er dette ikke et lokalt, amerikansk anliggende. Dette er et globalt anliggende; det er et internationalt spørgsmål.

En af de væsentligste grunde til, at Trump vandt valget, er, at han, især i den seneste fase, havde understreget, at Hillary Clinton ville betyde Tredje Verdenskrig pga. hendes politik for Syrien, fordi hun ... foreslog en frontal konfrontation med Rusland. Det var præcist at ramme hovedet på sømmet, for vi befinder os på en meget, meget farlig kurs for konfrontation med Rusland og Kina.

Under valgkampagnen har Trump gentagne gange sagt, at han ville have en anden holdning over for Rusland. Og siden han blev valgt, har han talt i telefon med både Putin og Xi Jinping og i begge tilfælde sagt, at han vil arbejde for at forbedre relationerne mellem USA og så Rusland og Kina, hhv. Dette er selvsagt ekstremt vigtigt; og det andet, ekstremt vigtige spørgsmål er: Vil han følge op på sit løfte om Glass-Steagall, hvor han især i byen Charlotte atter sagde, at han ville gennemføre Glass-Steagall?

Dette er virkelig hovedspørgsmålet. For kun, hvis man gør en ende på kasinoøkonomien, som er den virkelige årsag til krig, kan situationen i realiteten bringes tilbage på ret køl. Alle de progressive – Bernie Sanders, Elizabeth Warren og selv [Nancy] Pelosi – har allerede sagt, at de vil samarbejde med Trump, hvis han vil satse på dette økonomiske program med infrastruktur/jobskabelse/Glass-Steagall.

Vi bør lade tvivlen komme ham til gode; men, vi bør også være klar over, at hele Wall Street-slænget og de neokonservative i det Republikanske Parti vil gøre alt for ikke at få dette. Derfor må vi have denne intervention for virkelig at opdrage Kongressen og Senatet mht. det, der virkelig står på spil. Hele verden holder nu øje med – holder så at sige vejret – spørgsmålet, om der kommer en ændring til det bedre i

amerikansk politik?

Det gør der forhåbentligt. Men det vil kræve alle forholdsreglerne. Glass-Steagall som den absolutte forudsætning, uden hvilken intet andet vil fungere; men det er ikke nok. For, vi taler ikke bare om en bankreform. Vi taler om et totalt nyt paradigme i det økonomiske system. Og dette nye paradigme må defineres af LaRouches Fire Love, som alle må sikre sig, at de forstår, når de skal udføre denne form for lobbyvirksomhed.

For, Lyndon LaRouche har understreget, at nøglen er at øge arbejdskraftens produktivitet. Som følge af de seneste årtiers neoliberale, eller monetaristiske, politik, er denne produktivitet i den transatlantiske sektor faldet under punktet for break-even, hvor det går lige op. Dette er grunden til, at vi må have en nationalbank i traditionen efter Alexander Hamilton; vi må have en politik for statskredit; vi må have et internationalt kreditsystem, et nyt Bretton Woods-system; og vi må selvsagt have et 'win-win'-samarbejde mellem alle nationer omkring opbygningen af den Nye Silkevej – også internt i USA – så den bliver til en verdenslandbro.

Af ekstraordinær betydning er den fjerde af de Fire Love, der siger, at man ikke kan få en forøgelse af økonomiens produktivitet, med mindre man satser på et forceret program for at opnå fusionskraft; samt et internationalt program for udforskning af rummet. For kun, hvis man foretager denne form for avantgarde-spring i produktiviteten – fusionsteknologi vil bringe os en helt anden, økonomisk platform. Med fusionsfaklen vil vi blive i stand til at få sikkerhed i energiforsyningen til hele planeten; man vil få nye råmaterialer, fordi man vil blive i stand til at bruge ethvert affaldsprodukt, hvor man udskiller diverse isotoper og genskaber nye råmaterialer ved at sammensplejse isotoperne, som det skal gøres.

Så det repræsenterer et gigantisk, teknologisk spring. Det samme gælder for rumfartsteknologi, for det vil få samme

virkning som under Apolloprogrammet, hvor hver investering i rumteknologi, i raketter, i andre nye materialer, gav 14 cents tilbage for hver cent, der blev investeret. Og alt fra computerchips til Teflon-køkkengrej, og alle mulige gavnlige resultater, opstod som biprodukter af rumforskning.

*Og for at få verdensøkonomien ud af den nuværende tilstand, især i den transatlantiske sektor, må man have denne form for kursomlægning i retning af videnskabeligt og teknologisk fremskridt og en forøgelse af **energigennemstrømningstætheden**. Og hele denne Grønne ideologi – som i virkeligheden er en ikke-udviklingsideologi – må erstattes; og verden må komme tilbage til den kurs, hvor det fysiske univers' virkelige, fysiske love er kriteriet for sandheden, og ikke en eller anden ideologi.«*

Foto: Besætningen fra ekspedition 49, Shane Kimbrough, NASA-astronaut, sammen med Roscosmos-kosmonauterne Sergej Ryzhikov og Andrej Borisenko, og som alle i øjeblikket befinder sig om bord på den Internationale Rumstation, hvor de har arbejdet sammen i over fire måneder i kredsløb. [foto: NASA]

Bulgarien kunne blive en bro mellem Rusland og den Europæiske Union

16. nov., 2016 – Valget af Rumen Radev som præsident for Bulgarien kunne åbne op for en vej, hvor Bulgarien bliver en bro mellem Rusland og den Europæiske Union, iflg. en udtalelse fra et bulgarsk medlem af EU-parlamentet. Det bulgarske medlem

af parlamentet, Momchil Nekov, fra Socialistpartiet, sagde til Sputnik: »Jeg håber inderligt, at relationerne mellem Moskva og Sofia bliver varmere. Jeg er fuldt ud overbevist om, at Bulgarien kan blive en bro mellem Bruxelles og Moskva. Rusland er en partner, og jeg mener, vi bør kommunikere på normal vis i en ånd af velvilje og samarbejde.«

Radev er tidligere kommanderende over Bulgariens luftvåben og har, i modsætning til den fratrædende præsident Rosen Plevneliev, der har lagt sig i slipstrømmen af EU's anti-russiske linje, været fortalere for at droppe EU's sanktioner mod Rusland og opbygge tættere bånd til Moskva, for at hjælpe Bulgariens pressede økonomi. Han roste også den nyvalgte, amerikanske præsident Donald Trump for at »søge mere dialog« med den russiske præsident Vladimir Putin.

Med hensyn til sanktionerne sagde Nekov: »De gensidige sanktioner gør ikke noget godt for nogen af parterne; de præsterer intet, så jeg kan ikke se nogen mening i at forlænge dem eller have dem.«

Nekov, der bemærkede valgsejren for det Socialistiske Partis kandidat Igor Dodon, som også er kendt for sin venligtsindede holdning til Rusland, kritiserede medierne for at kalde valget af Dodon for en »sejr for Rusland og et nederlag for den Europæiske Union«, og for at referere til både Radev og Dodon som »pro-russiske kandidater«.

»Jeg mener, at dette er en form for propaganda, der forsøger at rejse mure, hvor vi behøver broer. Vi bør ikke glemme, at det er bulgarerne og moldoverne, der direkte vælger deres præsident, og ikke nogle politikere eller medierepræsentanter fra Vesten«, sagde Nekov. »Jeg mener ikke, at bulgarerne er skuffede over EU. Bulgarernes klager er relateret til det globale kaos, der har direkte og indirekte virkninger på dem«, understregede han.

Foto: Tidligere bulgarske kommanderende over Luftvåbnet,

generalmajor Rumen Radev, kandidat fra Socialistpartiet, vandt valget til Bulgariens præsidentembede med 59,4 % af stemmerne.

Silkevejsdynamikken øger presset på tyskerne for at ændre politik og modernisere kapaciteten for flod- og jernbanefragt

15. nov., 2016 – Ved »Vandvej Rhinen«-begivenheden den 14. nov. i Düsseldorf, arrangeret af de fire Rhinstater Nordrhein-Westfalen, Hessen, Rheinland-Pfalz og Baden-Württemberg, talte flere af talerne om den kinesiske Silkevejsudfordring for Tyskland og Europa for at gøre deres transportinfrastruktur egnet til fremtidens fragtvolumener. Talere angreb forhindringer fra miljøbevægelsen og bureaukratiet, så vel som også forbundsregeringens inertie vis-à-vis gennemførelsen af afgørende infrastrukturprojekter, så som den længe tiltrængte fordybning af Rhinens flodleje og moderniseringen af sluserne på Rhinens bifloder.

Rhinkorridoren fra Rotterdam, Holland, og til Genova, Italien, er i færd med at blive bragt i form af hollænderne og belgierne, og schweizerne har bidraget med Gotthardbasistunnellen; det, der mangler, er en opgradering langs den tyske del, især jernbanefragtruten langs med Melleste Rhindal, hvis kapacitet er årtier bag efter nutidens krav, for slet ikke at tale om fremtidens forventede massive forøgelse af fragtvolumener. Hvis de tyske vandvejs- og

jernbanekorridorer ikke opgraderes i tide, vil fragten komme ud på veje og motorveje med indbyggede, konstante trafikpropper.

På samme måde arbejder Tyskland og Bulgarien ikke på Donauvandvejen, der ville have en betydelig kapacitet til godstransport mellem området omkring Sortehavet og Centraleuropa, hvorimod østrigerne gør en masse, og rumænerne også for nylig er gået i gang. Også her gør østrigerne og kineserne, med projekter i flere af balkanlandene, en masse for at forbedre jernbanekorridorerne mellem den græske havn i Piræus, som Kina har investeret stort i, og Wien, men den tyske del er stadig inaktiv. Når det græske havn for skibscontainere i Piræus bliver fuldt ud operationelt, vil enorme mængder fragtvolumen søge en vej ind i Europa – hvis Donau ikke til den tid er klar, vil fragten komme ud på dårlige veje og jernbaner, som EU også har forsømt at opgradere. Igen er Kina trådt til med det, der burde have været en europæisk opgave.

Rhinen-Alperne-korridoren tegner sig i øjeblikket for 13 % af den europæiske befolkning, 19 % af europæisk BNP og behandler 1 mia. tons fragt årligt.

Italien har nedlagt veto imod EU-budget

15. nov., 2016 – For første gang nogensinde har Italien nedlagt veto imod EU-budgettet og henviser offentligt til »Trump-effekten« som motivering for handlingen. Den italienske regering anklagede EU for at tilsidesætte italienske krav om »immigration, sikkerhed, ungdomsarbejdsløshed og

forskningsprogrammer«, erklærede den italienske EU-minister Sandro Gozi i Bruxelles og understregede: »Vi er dødtrætte af et Europa, der er småt med store ting, og stor med små ting, og vi er overbevist om, at, hvis Europa ikke ændrer sig, så står vi over for begyndelsen til europæisk disintegration. Vi har brug for et kæmpechok; alarmklokken ringede med Brexit, og vi sov; den burde ringe med Bratislava, og vi sov; nu siger mange, at den ringer med Trump: hvis vi ikke ønsker at dø af søvnløshed, må vi hellere bruge den til at forandre Europa.«

Premierminister Matteo Renzi, der talte fra Catania, Sicilien, sagde: »De ønskede at overlade det til sicilianerne at bære byrden af immigration, af at redde tusinder af liv og tage sig af løsninger og de komplekse problemer. Dernæst fylder de penge i europæiske lande, der ikke alene afviser en aftale, de selv har skrevet under på, men endda bygger mure med vores penge.«

Mange anklager Renzi for valgpropaganda, beregnet på at vinde folkeafstemningen om en forfatningsændring den 4. december. Dette er sandt; men Italiens veto lægger imidlertid et hidtil uset pres på EU og kunne faktisk føre til dens snarlige disintegration.

Nej, det var ikke FBI's værk: Dette er et globalt paradigmeskift

Leder fra LaRouchePAC, 15. november, 2016 – I kølvandet på diskussionerne om fundamentalt nye amerikansk-russiske og amerikansk-kinesiske relationer mellem valgte præsident Donald Trump og den russiske og kinesiske præsident, hhv., vil vi, på

Asia-Pacific Economic Conference (APEC) i Peru i denne uge, muligvis få en erstatning for Obamas fejlslagne TPP »handelsaftale« at se, og i stedet få en ny handelsaftale, der er initieret af Kina, med 19 andre lande, inkl. Trumps USA. Den støtte opbygning af et nyt, økonomisk paradigme omkring den Nye Silkevejs store, »win-win« infrastrukturprojekter, vil tage endnu et stort skridt fremad. Dette er, hvad USA må tilslutte sig, med en ny, statslig kreditinstitution, og med en ny Glass/Steagall-lov, der vil nedkæmpe Wall Street.

Helga Zepp-LaRouche, som vil tale for Sammenslutningen af Peruvianske Økonomers nationale konference aftenen før APEC-konferencen, sendte dette budskab til aktivister fra New York State, der har kurs mod Washington, D.C., for at kræve Glass-Steagall:

»Først og fremmest vil jeg gerne sige hej til jer. Dette er selvfølgelig en meget vigtig intervention, for valgresultatet i USA, som mange mennesker ikke så komme, er i realiteten en del af en global udvikling. Alle forklaringerne, som de amerikanske medier kommer med, er for det meste røgslør, eller en eller anden forloren forklaring, som f.eks., at det var FBI, der kostede Hillary valget, osv., osv.

Det, der i virkeligheden finder sted rent strategisk, er, at befolkningsmasserne i den transatlantiske sektor – i Europa, og i USA i særdeleshed – nu virkelig har fået nok af et Establishment, der vedvarende har handlet imod deres interesser. Det, de kalder »overløberstaterne« – menneskene i disse stater er ikke repræsenteret af det transatlantiske etablissement. Dette ved de, fordi, for dem, er livs- og arbejdsvilkårene i løbet af det seneste årti, kan man sige, men i realiteten i løbet af de seneste 50 år, kun blevet værre og værre. Folk er nødt til at have flere jobs samtidig for at få økonomien til at hænge sammen. Der har været mange tilfælde, hvor deres sønner, og undertiden endda deres døtre, er blevet udsendt til Irak fem gange i træk og er kommet hjem, totalt nedbrudte. Så folk har oplevet, at livet bare bliver

værre for dem, og at de med Washington/New York-etablissermentet intet håb har.

Man så det samme fænomen med Brexit-folkeafstemningen i Storbritannien i juni måned; som også her ikke bare handlede om flygtningene, og ikke bare handlede om de mere åbenlyse spørgsmål, selv om disse spiller en vis katalyserende rolle; men, det var den samme, fundamentale følelse af uretfærdighed, og at der simpelt hen ikke længere findes en regering, der tager sig af det almene vel. Og uanset, hvilke forklaringer, de hoster op med, så vil dette ikke forsvinde, før situationen er forbedret, og god regering er genetableret i USA og Europa, og i andre dele af verden.

Det umiddelbart næste punkt, hvor den samme vrede med al sandsynlighed vil vise sig, er ved den forestående folkeafstemning i Italien – hvor man den 4. december vil have en folkeafstemning om en forfatningsændring og, som stemningen i øjeblikket er, som også vil blive en afstemning imod Renzi-regeringen. Renzi lovede først at træde tilbage; nu siger han, at han ikke vil træde tilbage: Under alle omstændigheder, så vil denne udvikling fortsætte, indtil man indsætter en forbedring.

Trumps valgsejr er selvsagt et åbent spørgsmål, for det står endnu ikke klart, hvad hans præsidentskab vil blive for ét; men, som Lyndon LaRouche har understreget næsten hver dag siden valget, så er dette ikke et lokalt, amerikansk anliggende. Dette er et globalt anliggende; det er et internationalt spørgsmål.

En af de væsentligste grunde til, at Trump vandt valget, er, at han, især i den seneste fase, havde understreget, at Hillary Clinton ville betyde Tredje Verdenskrig pga. hendes politik for Syrien, fordi hun ... foreslog en frontal konfrontation med Rusland. Det var præcist at ramme hovedet på sømmet, for vi befinder os på en meget, meget farlig kurs for konfrontation med Rusland og Kina.

Under valgkampagnen har Trump gentagne gange sagt, at han ville have en anden holdning over for Rusland. Og siden han blev valgt, har han talt i telefon med både Putin og Xi Jinping og i begge tilfælde sagt, at han vil arbejde for at forbedre relationerne mellem USA og så Rusland og Kina, hhv. Dette er selvsagt ekstremt vigtigt; og det andet, ekstremt vigtige spørgsmål er: Vil han følge op på sit løfte om Glass-Steagall, hvor han især i byen Charlotte atter sagde, at han ville gennemføre Glass-Steagall?

Dette er virkelig hovedspørgsmålet. For kun, hvis man gør en ende på kasinoøkonomien, som er den virkelige årsag til krig, kan situationen i realiteten bringes tilbage på ret køl. Alle de progressive – Bernie Sanders, Elizabeth Warren og selv [Nancy] Pelosi – har allerede sagt, at de vil samarbejde med Trump, hvis han vil satse på dette økonomiske program med infrastruktur/jobskabelse/Glass-Steagall.

Vi bør lade tvivlen komme ham til gode; men, vi bør også være klar over, at hele Wall Street-slænget og de neokonservative i det Republikanske Parti vil gøre alt for ikke at få dette. Derfor må vi have denne intervention for virkelig at opdrage Kongressen og Senatet mht. det, der virkelig står på spil. Hele verden holder nu øje med – holder så at sige vejret – spørgsmålet, om der kommer en ændring til det bedre i amerikansk politik?

Det gør der forhåbentligt. Men det vil kræve alle forholdsreglerne. Glass-Steagall som den absolutte forudsætning, uden hvilken intet andet vil fungere; men det er ikke nok. For, vi taler ikke bare om en bankreform. Vi taler om et totalt nyt paradigme i det økonomiske system. Og dette nye paradigme må defineres af **LaRouches Fire Love**, som alle må sikre sig, at de forstår, når de skal udføre denne form for lobbyvirksomhed.

For, Lyndon LaRouche har understreget, at nøglen er at øge arbejdskraftens produktivitet. Som følge af de seneste årtiers

neoliberale, eller monetaristiske, politik, er denne produktivitet i den transatlantiske sektor faldet under punktet for break-even, hvor det går lige op. Dette er grunden til, at vi må have en nationalbank i traditionen efter Alexander Hamilton; vi må have en politik for statskredit; vi må have et internationalt kreditsystem, et nyt Bretton Woods-system; og vi må selvsagt have et 'win-win'-samarbejde mellem alle nationer omkring opbygningen af den Nye Silkevej – også internt i USA – så den bliver til en verdenslandbro.

Af ekstraordinær betydning er den fjerde af de Fire Love, der siger, at man ikke kan få en forøgelse af økonomiens produktivitet, med mindre man satser på et forceret program for at opnå fusionskraft; samt et internationalt program for udforskning af rummet. For kun, hvis man foretager denne form for avantgarde-spring i produktiviteten – fusionsteknologi vil bringe os en helt anden, økonomisk platform. Med fusionsfaklen vil vi blive i stand til at få sikkerhed i energiforsyningen til hele planeten; man vil få nye råmaterialer, fordi man vil blive i stand til at bruge ethvert affaldsprodukt, hvor man udskiller diverse isotoper og genskaber nye råmaterialer ved at sammensplejse isotoperne, som det skal gøres.

Så det repræsenterer et gigantisk, teknologisk spring. Det samme gælder for rumfartsteknologi, for det vil få samme virkning som under Apolloprogrammet, hvor hver investering i rumteknologi, i raketter, i andre nye materialer, gav 14 cents tilbage for hver cent, der blev investeret. Og alt fra computerchips til Teflon-køkkengrej, og alle mulige gavnlige resultater, opstod som biprodukter af rumforskning.

Og for at få verdensøkonomien ud af den nuværende tilstand, især i den transatlantiske sektor, må man have denne form for kursomlægning i retning af videnskabeligt og teknologisk fremskridt og en forøgelse af **energigennemstrømningstætheden**. Og hele denne Grønne ideologi – som i virkeligheden er en ikke-udviklingsideologi – må erstattes; og verden må komme tilbage til den kurs, hvor det

fysiske univers' virkelige, fysiske love er kriteriet for sandheden, og ikke en eller anden ideologi.«

Foto: USA's Capitol-bygning efter den første, omfattende restaurering i mere end et halvt århundrede. (Foto: USCapitol Flickr)

Glass/Steagall-debat i Italien: Timing er rigtig

*Milano, 13. nov., 2016 – En lokal debat i Alba (Piemonte), organiseret af en tilhænger af Movisol lørdag, den 12. nov., forvandlede til en national, politisk debat om Glass-Steagall og den amerikanske statsmand Lyndon LaRouches Fire Love, og om paradigmeskiftet efter de amerikanske valg. Hovedtaleren på konferencen var Liliana Gorini, formand for **Movisol, LaRouche-bevægelsen i Italien**. Hun forklarede tilhørerne og de mange parlamentarikere, både lokale og nationale, som deltog, at det var takket være LaRouchePAC's mobilisering siden 2008, at Glass-Steagall blev introduceret i mange amerikanske delstatsparlamerter; i den amerikanske Kongres; blev inkluderet i både Republikanernes og Demokraternes valgplatforme, og er også blevet støttet af den valgte amerikanske præsident Donald Trump. Trump, fortalte Gorini de forsamlede italienske politiske ledere, blev valgt af to grunde, der blev udtrykt i hans tale i Charlotte, North Carolina, den 26. okt. For det første, fordi Hillary Clinton ville have ført til Tredje Verdenskrig ved at gennemtvinge en flyveforbudszone over Syrien, og for det andet, fordi 90 % af*

den amerikanske befolkning er dødhamrende træt af Wall Street og det eksisterende etablissement og ønsker Glass-Steagall og et nyt kreditsystem til genoplivelse af realøkonomien.

»Jeg var tilfældigvis i USA, i Boston, da krisen eksploderede i 2008, og jeg så på Tv-nyhederne, hvor mange borgere, der ringede til deres kongresmedlem med dette budskab: 'Hvis I giver spekulanterne en bail-out (statslig bankredning), vil vi ikke stemme på jer'«, sagde Gorini og tilføjede, »Det bør ikke komme som nogen overraskelse, at Hillary blev stemt ud; hun blev betalt af Wall Street; åbenlyst støttet af Wall Street, og hun var stærk modstander af Glass-Steagall.«

Gorini citerede også senator Elizabeth Warrens tale i AFL-CIO (USA's største fagforening) i sidste uge, hvor hun meget klart tog afstand fra Trumps racistiske udtalelser, men også sagde, at hun er rede til at samarbejde med ham om Glass-Steagall og om modstand mod traktater om frihandel.

»Glass-Steagall er den eneste måde at få den forening af landet, som alle kræver, efter så barsk en kampagne, og det samme kan siges om Italien, hvor der er otte lovforslag om Glass-Steagall i det italienske parlament, fremstillet af alle partier, fra venstre til højre, inkl. det Italienske Demokratiske Parti. Det er på høje tid at vedtage dem«,

sagde Gorini.

Alle talerne, der fulgte efter Gorini, responderede til dette og talte om Gorinis bemærkninger, startende med et nationalt parlamentsmedlem fra det Demokratiske Parti, Paolo Allemano, der sagde,

»Jeg kendte ikke Movisol, men jeg har lært en masse i dag, især om USA. Jeg fangede den polemiske reference til de mange lovforslag om Glass-Steagall og parlamentet, inkl. et fra det Demokratiske Parti. Jeg mener, at timingen er rigtig til at diskutere dem.«

Den næste taler var deputerede Laura Castelli fra Partiet Femstjernebevægelsen, der er medlem af Deputeretkammerets finanskomite, og som vendte sig mod Gorini og sagde,

»Jeg har gode nyheder: Femstjernepartiet har introduceret et tillæg om Glass-Steagall til debatten om det italienske budget, og det skal debatteres om tre dage. Vi har arbejdet meget med derivater i Budgetkomiteen, og da vi bad om tal for eksponering til derivater i Italien, fik vi at vide, at vi ikke måtte få dem. Det giver et billede af, hvordan systemet er ved at kollapse. Vi kræver ikke alene Glass-Steagall, men også en nationalbank, hvor Banca d'Italia (centralbanken) bliver nationaliseret. Den klausul, der blev føjet til den italienske forfatning, om et balanceret budget, (Artikel 81), og som blev os påtvunget af Europa, kan umuligt overholdes, og det måtte selv Renzi-regeringen indrømme. Vi håber, at denne debat vil fortsætte og føre til forandring.«

Marta Giovannini, ligeledes medlem af det Italienske Demokratiske Partis eksekutivkomite, sendte et budskab fra Rom til støtte for Glass-Steagall. Efter konferencen takkede alle politikere, og også de ikke-valgte borgere, der deltog i konferencen, Gorini for den værdifulde information om LaRouchePAC's kampagne og sagde, at de satte stor pris på det, hun sagde ved slutningen, hvor hun opfordrede hver eneste borger til at mobilisere for Glass-Steagall, som borgere i USA også gjorde med JASTA-loven (Loven om Juridisk retfærdighed mod statssponsorer af terrorisme), og gå i gang med at sparke røv og ringe til politikere og borgmestre, i stedet for at beklage sig over situationen i cafeerne. Som Franklin Roosevelt sagde i sin Fireside Chat (FDR's radiotale til det amerikanske folk hver søndag, -red.):

»Lad os forenes for at bandlyse frygt. Vi har fastlagt bestemmelser om maskineriet til at genrejse vort finanssystem; det er op til jer at støtte det og få det til at fungere.«

Konferencen blev dækket i det glitrende ugemagasin IDEA, i

Gazzetta d'Alba og i Targato Cuneo, der har en stor læserskare.

Foto: Formand for Movisol, Lilliana Gorini, i samtale med Lyndon LaRouche.

Efter Trumps valgsejr: Tyskland må nu gribe initiativet for Den nye Silkevej! Af Helga Zepp-LaRouche

Den »Marshallplan« på en milliard euro, som udviklingsminister Gerd Müller har foreslået, er et skridt i den rigtige retning, men slår langt fra til. Tyskland kan nu yde et enestående bidrag til det nødvendige epokeskift ved officielt at erklære, at det samarbejder med Kinas Nye Silkevej, frem for alt i genopbygningen af Mellemøsten og Afrikas industrialisering.

Download (PDF, Unknown)